

кото. Отзарана минаха кърджалии, грабнаха твоето булче, запалиха имота ти, заклаха баща ти.

— Мале, истина ли?

Изгървахъ поводитѣ и хукнахъ къмъ село. Когато стигнахъ до дома, заварихъ пепель на тетювото огнище. Погледахъ се наоколо: пусталкъ. Една кокошка пѣпри угаснелитѣ вжглени. Налегна ме мжка, тежка като водениченъ камкъ. Стояхъ и чакахъ да чуя нѣкакъвъ гласъ, да видя нѣкого. Никой. По едно време отдолу се зададоха воловетѣ — идатъ си сами. Спрѣха задъ гърба ми. Нѣмаше кжде да влѣзнатъ. Усѣщахъ дѣхътъ имъ, и не се обърнахъ да ги погледна въ очитѣ. Знаехъ, че тѣ гледатъ къмъ хармана, кждето се издигаха голѣми купни, а сега нѣма купни. Нѣкой ме бутна за ржава. Чухъ:

— Стори пжтъ, тате!

Обърнахъ се: едно малко момче, съ високъ мечи калпакъ и бѣли навои, държи синджиритѣ на воловетѣ. Дрѣпнахъ се. То подсвирна, дрѣпна синджиритѣ и поведе воловетѣ къмъ пепелището. Тогава стана чудо: предъ него мигомъ изникна тежка кована порта. Разтвориха се полека нейнитѣ две крила и видѣхъ единъ хубавъ дворъ, насрѣдъ двора бѣла кжща и на дѣното градина, кждето шумолѣха високи дървета. Снехъ си калпака и пристѣпихъ. Когато влѣзохъ вжтре, прѣпна